

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoR/8/2024
Identifikačné číslo spisu:	3520201714
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3520201714.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Eriky Zajacovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: X. B., nar. XX. XX. XXXX a V. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom, deti rodičov: matka PharmDr. W. Z., nar. XX. XX. XXXX, I. W. I. O., Y. U. XXXX/XX, zastúpená: JUDr. Martin Bartko, advokát a JUDr. Silvia Bartková, advokátka, obaja so sídlom Trenčín, Piaristická 6667, a otec PharmDr. V. B., nar. XX. XX. XXXX, Z., Š. XXXX, v konaní o návrhu starej matky: Mgr. Ľ. B., nar. XX. XX. XXXX, Z., Š. XXXX, zastúpenej: AK VAVRINČÍK s.r.o., Nové Mesto nad Váhom, Hurbanova 752/1, IČO: 52 619 818, na úpravu styku, vedenom na bývalom Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom (aktuálne Okresný súd Trenčín) sp. zn. 11P/32/2020, o dovolaní starej matky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 25. januára 2024 sp. zn. 14CoP/6/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie do výroku I. z a m i e t a.

Dovolanie do výroku II. o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové mesto nad Váhom (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 11P/32/2020-357 zo dňa 24. novembra 2022 rozhodol tak, že výrokom I. návrh starej matky na úpravu stretávania sa s maloletými deťmi zamietol; výrokom II. uložil starej matke povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania za znalecké dokazovanie vo výške 229,04 eur na účet súdu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia; výrokom III. uložil matke povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania za znalecké dokazovanie vo výške 29,05 eur na účet súdu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia; výrokom IV. uložil povinnosť otcovi zaplatiť štátu náhradu trov konania za znalecké dokazovanie vo výške 29,05 eur na účet súdu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia; výrokom V. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1. Na základe vykonaného dokazovania citujúc § 25 ods. 5 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení

neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“), § 116 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) súd prvej inštancie dospel k záveru, že v súčasnosti nie je v záujme maloletých detí upraviť styk medzi nimi a starou matkou z otcovej strany súdnym rozhodnutím. Rodičia maloletých detí boli rozvedení 13. januára 2022. Maloleté deti sa na základe uznesenia súdu zo dňa 14. mája 2020 nachádzajú v osobnej starostlivosti matky. Matka podala na otca trestné oznámenie pre týranie blízkej a zverenej osoby v apríli 2020, kde bola poškodenou ona a maloleté deti, nakoľko badala u maloletých detí negatívne zmeny v správaní po tom, ako trávili dlhší čas s otcom. Trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo aj vzťah medzi matkou a starou matkou z otcovej strany. Obvinenie sa v konečnom dôsledku otcovi nepotvrdilo. Znalecké skúmania ale potvrdili, že výchovné metódy otca a prístup k maloletým deťom boli neštandardné a nevhodné a u maloletých detí vyvolali isté negatívne zmeny v správaní. Otec maloletých detí tieto nesprávne výchovné metódy doznal a pravidelne sa zúčastňoval sociálnych a psychologických sedení v Centre pre deti a rodinu. Rodičia maloletých detí majú medzi sebou naďalej závažné osobné problémy, tieto vyúsťujú do ďalších trestných a priestupkových oznámení. Stretávanie otca s maloletým deťmi bolo upravené uznesením zo dňa 23. 09. 2020 v Centre pre deti a rodiny Myjava, pracovisko Nové Mesto nad Váhom, každý nepárny pondelok a piatok a každú párnú stredu v čase od 16:00 hod do 18:00 hod. v priestoroch Centra pre deti a rodiny Myjava bez prítomnosti matky, za prítomnosti psychológa alebo sociálneho pracovníka zariadenia. Účelom asistovaného styku je opätovne nadviazať vzťah medzi otcom a maloletými deťmi ako predpoklad budúcej úpravy styku otca s maloletými deťmi. Ako vyplýva zo správy centra v mesiaci august 2022 boli zrealizované dve stretnutia, na ktorých bol pozorovaný pozitívny posun v budovaní vzťahu medzi otcom a maloletými deťmi. Prioritou je podľa záveru súdu prvej inštancie znovuoobnovenie vzťahovej väzby medzi maloletými deťmi a otcom. V konaní bolo znaleckým dokazovaním ďalej zistené, že vzťahová väzba maloletých k starej matke je oslabená, resp. absentuje jednak z dôvodu dlhšieho časového obdobia, ktoré so starou matkou maloletí netrávili, a tiež z dôvodu, že pod vplyvom negatívnych rodinných udalostí vo vzťahu k maloletým a k ich matke, začali maloletí kriticky vnímať otca vrátane okruhu širšej rodiny otca, teda aj starej matky. Nútený kontakt starej matky s maloletými by aktuálne nebol pre maloletých prospešný. Až po úprave vzťahov v primárnej rodine, obnovení kontaktu maloletých s otcom, vytvorení bezpečného a dôverného vzťahového puta s ním, dôjde k postupnej úprave a stabilizácii emočného stavu maloletých. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie návrh starej matky zamietol. O trovách konania štátu súd rozhodol podľa § 58 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“), § 49 ods. 1 a 2 CMP, § 52 CMP. Konštatoval, že nakoľko v predmetnom konaní bol ustanovený súdny znalec z odboru Psychológie, odvetvie Klinická psychológia detí a Klinická psychológia dospelých, rodičia zložili preddavok na trovy tohto dôkazu, každý vo výške 200 eur. Znalec si za vypracovanie znaleckého posudku vyúčtoval odmenu spolu vo výške 687,14 eur. Uznesením zo dňa 11. októbra 2022 súd prvej inštancie priznal znalkyni za vypracovanie znaleckého posudku odmenu a hotové výdavky v uvedenej výške 687,14 eur, ktoré boli ustanovenej súdnej znalkyni sčasti vyplatené zo zloženého preddavku vo výške 400 eur a sčasti z rozpočtových prostriedkov súdu vo výške 287,14 eur. Štátu tak vznikli trovy za vyplatenú znaleckú odmenu vo výške 287,14 eur. Tieto trovy, ktoré vznikli z rozpočtových prostriedkov súdu, súd prvej inštancie rozdelil medzi všetkých účastníkov konania, a to medzi matku vo výške 29,05 eur, otca vo výške 29,05 eur, ktorí už uhradili preddavok každý vo výške 200 eur a starej matky vo výške 229,04 eur, nakoľko stará matka nebola zaviazaná na zloženie preddavku na znalecké dokazovanie. Každému uložil povinnosť zaplatiť trovy štátu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet súdu. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na ich náhradu.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 14CoP/6/2023 zo dňa 25. januára 2024 tak, že rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11P/32/2020-357 zo dňa 24. novembra 2022 potvrdil (I. výrok). Odvolanie starej matky proti výrokom III. a IV. rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11P/32/2020-357 zo dňa 24. novembra 2022 odmietol (II. výrok). Odvolanie otca proti výrokom II. a III. rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11P/32/2020-357 zo dňa 24. novembra 2022 odmietol (III. výrok). Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (IV. výrok).

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že na doplnenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd

dodáva, že úprava stretávania maloletého dieťaťa s blízkymi osobami v zmysle § 25 ods. 5 zákona o rodine je možná, pokiaľ sa blízke osoby dieťaťa s rodičom, resp. rodičmi nedohodnú na stretávaní s dieťaťom. Podľa § 116 OZ, blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu. Súd je oprávnený o otázke stretávania dieťaťa s blízkymi osobami rozhodovať len vtedy, ak nie je možné upraviť styk dohodou, pričom musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, a síce ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine. Blízke osoby však nemajú zákonné právo na styk s maloletým dieťaťom na rozdiel od rodičov maloletého dieťaťa, súd však môže vziať do úvahy záujem dieťaťa a konkrétne pomery v rodine a upraviť styk aj s blízkymi osobami, vždy však pôjde o výnimočné prípady. Táto výnimočnosť je vyjadrená aj tým, že citované ustanovenie nemá kogentnú povahu a súdu z dikcie zákona vyplýva len možnosť, nie povinnosť upraviť styk blízkych osôb s maloletým dieťaťom. Vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti je prioritou záujem dieťaťa, ktorý si nemožno zamieňať so subjektívnymi predstavami rodičov, či blízkych osôb o spôsobe a podmienkach ich výchovného pôsobenia. Treba uviesť, že posúdenie najlepšieho záujmu dieťaťa nie je skutkovou otázkou, ale právnym posúdením veci.

2.2. Je nepochybne v záujme maloletých detí mať styk aj so starou matkou zo strany ich otca, ale pomery v rodine v súčasnosti neodôvodňujú úpravu tohto styku súdnym rozhodnutím. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že nie sú splnené hmotnoprávne podmienky na vyhoviecie návrhu starej matky. Odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie správne nepovažoval za súladné s najlepším záujmom maloletých detí autoritatívne vymedziť, kedy sa majú maloleté deti stretávať so starou matkou. Pokiaľ stará matka práve autoritatívne rozhodnutie súdu považuje za svoju jedinú cestu k styku s maloletými deťmi, odvolací súd nie je presvedčený, že uvedené predstavuje najlepší záujem maloletých detí. Nie je možné totiž predpokladať, že by styk vynútený súdnym rozhodnutím bol v prospech maloletých detí a v súlade s ich najlepším záujmom. Za danej situácie by maloleté deti styk so starou matkou nevnímali ako realizáciu svojho práva zostať v kontakte aj so svojim širším príbuzenstvom, ale ako nepríjemnú povinnosť či nátlak. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, tak ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení, že vzťahová väzba maloletých detí k starej matke je oslabená, respektíve absentuje, jednak z dôvodu dlhšieho časového obdobia, ktoré so starou matkou maloletí netrúfili a tiež z dôvodu, že pod vplyvom negatívnych rodinných udalostí vo vzťahu k maloletým a ich matke začali maloletí kriticky vnímať otca vrátane okruhu širšej rodiny otca, teda aj starej matky. Pri aktuálnom nastavení a úrovni vzájomných vzťahov účastníkov konania, ale hlavne maloletých detí a starej matky, je bez akéhokoľvek významu, aký bol vzťah maloletých detí a starej matky v minulosti, aké má stará matka vytvorené podmienky pre realizáciu styku, a rovnako v akej pozícii pracovala alebo pracuje, na čo v odvolaní ona aj otec poukazujú. Ak otec a stará matka vo svojich (takmer totožných) odvolaniach a opakovaných vyjadreniach z daného stavu „obviňujú“ matku, bez akejkoľvek sebareflexie otca, odvolací súd zvyrazňuje bod 24. odôvodnenia súdu prvej inštancie „Znalecké skúmania ale potvrdili, že výchovné metódy otca a prístup k maloletým deťom boli neštandardné a nevhodné a u maloletých detí vyvolali negatívne zmeny v správaní. Otec maloletých detí tieto nesprávne výchovné metódy doznal a pravidelne sa zúčastňoval sociálnych a psychologických sedení v centre pre deti a rodinu.“ Ak súd prvej inštancie v danej veci na záver konštatoval prioritu v úprave vzťahov v primárnej rodine a až následne v rodine širšej, odvolací súd sa s týmto postupom v plnom rozsahu stotožnil. Pokiaľ ide o časovú otázku nápravy vzťahov medzi maloletými deťmi a otcom, na ktorú poukazujú odvolatelia vo svojich odvolaniach, najmä z pohľadu nerešpektovania súdnych rozhodnutí upravujúcich styk otca s maloletými deťmi asistovanou formou matkou, odvolací súd nie je oprávnený skúmať správanie účastníkov konania a jeho dôvody v iných, súbežne prebiehajúcich konaniach. Ak otec, ktorý je účastníkom v týchto konaniach, má výhrady k správaniu matky, pochybnosti o dodržiavaní súdneho rozhodnutia, tieto otázky je oprávnený vyriešiť iba súd (prvoinštančný, resp. odvolací) v tom - ktorom konaní. Časová náročnosť úpravy vzťahov v primárnej rodine však nemôže byť dôvodom nerešpektovania skutočností uvedených v odseku 17 tohto rozhodnutia.

2.3. Odvolací súd v súvislosti s námietkou starej matky ako aj otca o nevykonaní „kontrolného“ znaleckého posudku akcentoval, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie

dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníka konania. Súd v konaniach podľa CMP sú síce povinné vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci, avšak iba ak by to bolo potrebné na zistenie skutočného stavu vecí (§ 36 CMP). Odvolací súd dodal, že ani v priebehu odvolacieho konania nevznikla potreba tento navrhnutý dôkaz vykonať, pretože súd prvej inštancie skutočný stav pre rozhodnutie vo veci úpravy styku maloletých detí so starou matkou spoľahlivo zistil inými dokaznými prostriedkami (§ 185 ods. 1 CSP a § 36 CMP). Pokiaľ stará matka a otec poukazovali na postup súdu prvej inštancie, ktorý sa s ich návrhom na doplnenie dokazovania náležite nevysporiadal, nie je možné sa ani s touto námietkou odvolateľov stotožniť. Je nutné poukázať na zápisnicu z pojednávania zo dňa 24. 11. 2022, z ktorej vyplýva, že do zápisnice bolo vyhlásené uznesenie o zamietnutí návrhu na vypracovanie nového znaleckého posudku a vyžiadanie správy z CDR, súd prvej inštancie pri vyhlásení tohto uznesenia ho zároveň odôvodnil a dal poučenie o oprávnom prostriedku. Odvolací súd dodal, že vyhotovenie ďalšieho znaleckého posudku považuje za neehospodárne a nadbytočné a to aj vzhľadom na (subjektívne) výhrady starej matky a otca uvedené v odvolaní. Tieto nesmerujú k žiadnym konkrétnym nedostatkom, ktorými by mal znalecký posudok trpieť, odvolávajú sa na očierňovanie starej matky matkou pred vydaním posudku u znalkyne, na nevhodnú prípravu maloletých detí matkou pred znaleckým vyšetrením, a pod. Na tomto mieste odvolací súd zdôraznil, že znalecký posudok je len jedným z dokazných prostriedkov, ktorý má rovnakú dokaznú silu ako ostatné dôkazy, nie je možné ho prioritizovať a ako každý dôkaz je potrebné vyhodnotiť ho jednotlivo ako aj v súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi. Súd v rámci hodnotenia dôkazov nie je oprávnený posudzovať znalecký posudok z hľadiska jeho odborných záverov, pretože k tomu nemá požadované odborné znalosti, ale nemusí ho akceptovať v prípade, ak by závery znalca nezodpovedali skutkovým zisteniam, resp. boli by v rozpore so zásadami logiky, prípadne prekračovali rámec odborného posúdenia. Otázka vhodnosti konkrétnej úpravy styku z hľadiska frekvencie, rozsahu či obmedzení, nie je otázkou odbornou, ale právnym posúdením veci a tieto skutočnosti súd hodnotí z hľadiska ostatných dôkazov vykonaných v rámci konania. Súdom prvej inštancie bolo vykonané rozsiahle dokazovanie - výsluch rodičov maloletých detí, starej matky, vyjadrením kolízneho opatrovníka, znaleckým dokazovaním, oboznámením sa s listinnými dôkazmi (Uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 8P/18/2020-102 zo dňa 14. mája 2020 + č. k. 6P/45/2020-39 zo dňa 23. septembra 2020 v spojení s Krajským súdom v Trenčíne č. k. 17CoP/56/2020-160 zo dňa 24. 11. 2020 + Rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11P/20/2020-498 zo dňa 13. januára 2022, správa Centra pre deti a rodiny Myjava zo dňa 18. 11. 2022) ako aj pripojenými spismi Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 8P/18/2020, 5P/21/2020, 11P/20/2020, kedy všetky dôkazy v konaní vyhodnotil súd prvej inštancie jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. V tomto prípade závery znaleckého posudku korešpondujú aj s ďalšími dôkazmi vykonanými vo veci, posudok neobsahuje žiadne rozpory, podáva vyčerpávajúce odpovede na položené otázky a o jeho objektívnosti odvolací súd, ani vzhľadom na vznesené výhrady odvolateľov, nemal pochybnosti. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak posudok vypracovaný znalcom ním ustanoveným považoval za dostatočný a nemal dôvod nariaďovať kontrolné, či ďalšie znalecké dokazovanie.

2.4. Odvolací súd záverom uviedol, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25. 09. 2012 vo veci E. proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 09. 2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 06. 2009, sp. zn. 5MCdo/8/2008). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľov, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad.

2.5. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku starej matky vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, odvolací súd uviedol, že priznanie náhrady trov konania plní v civilnom procese dve základné funkcie, a to funkciu preventívnu a funkciu sankčnú. Sankčná funkcia má eliminovať možnosti zneužívania súdneho systému v prípade, že by konanie existovalo bez nutnosti znášať náklady, ktoré sú s konaním

spojené. Sankčná funkcia je obrazom štandardného sporového konania, ktorý slúži na ochranu súkromnoprávných záujmov. Sankciu nesie spravidla ten, kto spôsobil, že je nevyhnutné brániť v konaní na súde svoje individuálne práva. Uvedené zásady nie je možné uplatňovať v konaní podľa Civilného mimosporového poriadku, a to vzhľadom na okruh vecí, ktoré sú prejednávané v režime tohto zákona, ako aj z dôvodu prítomnosti verejného záujmu. V mimosporových konaniach preto platí, že každý z účastníkov si platí trovy konania sám (§ 49 CMP) a žiaden z nich nemá ani nárok na ich náhradu od iného účastníka (§ 52 CMP). Toto všeobecné pravidlo formulované ako generálna klauzula je prelomené v dvoch prípadoch a to jednak v zmysle § 53 CMP náhradu trov konania možno priznať v prípade, že to ustanovuje zákon a jednak v zmysle § 55 CMP náhradu trov konania možno priznať vo všetkých konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Tu sa žiada zdôrazniť, že postup súdu v zmysle § 55 CMP predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla zakotveného v ustanovení § 52 CMP a preto jeho aplikácia musí byť náležite odôvodnená.

2.6. Pokiaľ ide o návrh starej matky na priznanie náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolací súd uviedol, že v konaní, ktorého predmetom bol jej návrh na úpravu styku s maloletým dieťaťom, nezistil okolnosť, ktorá by odôvodňovala priznanie trov. Je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že zákon jednoznačne ustanovuje, že úspech a neúspech v konaní je dôvodom na priznanie trov v konaní vo veciach určenia rodičovstva a v konaniach vo veciach notárskych úschov a to tiež len vtedy, ak je to možné spravodlivo požadovať. V konaniach, na ktoré sa vzťahuje Civilný mimosporový poriadok, musí existovať taká okolnosť prípadu, vzhľadom ku ktorej je spravodlivé priznať trovy a touto okolnosťou nemôže byť sám o sebe len úspech v konaní. Odvolací súd nezistil v prejednáwanej veci žiadnu okolnosť, ktorá by spravodlivo odôvodňovala priznať trovy starej matke, ktorá vo svojom návrhu ani v žiadnom svojom úkone vo vzťahu k súdu prvej inštancie si neuplatnila trovy konania a jej návrh na začatie konania bol navyše vyhodnotený ako nedôvodný. Za daného stavu je potrebné aplikovať na rozhodnutie o trovách § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak, tak ako to správne konštatoval súd prvej inštancie.

2.7. Výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie uložil starej matke ako aj otcovi povinnosť zaplatiť trovy konania štátu, je rovnako správny. K predmetnému odvolací súd uviedol, že štát má právo podľa výsledku konania proti účastníkom na náhradu nákladov konania, ktoré platil v konaní vedenom podľa CMP. Pre priznanie náhrady trov konania, ktoré platil štát, nie je rozhodujúce, či dokazovanie nariadené súdom (v danom prípade znalečné), v dôsledku ktorého vznikli trovy štátu, bolo opodstatnené, ani to, ktorý účastník navrhol vykonanie konkrétného dôkazu, pri ktorého výkone vznikli trovy štátu, nie je bezprostredne relevantné. Z uvedeného vyplýva, že v konaniach nesporných, kde nie je možné hovoriť o úspechu alebo neúspechu niektorého z účastníkov konania, má štát právo na náhradu trov konania podľa pomeru účastníctva na veci a konaní. Vzhľadom na to, že sa jedná o konanie vo veci maloletého dieťaťa, majú účastníci konania (teda tak otec, ako aj matka) a rovnako aj stará matka rovnaký pomer účastníctva na veci a konaní. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou. Oprávnenie k podaniu odvolania chýba strane, ktorej výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá, hoci i málo významná ujma na jej právach. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, aby napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech odvolateľa. Odvolací súd preto odmietol odvolanie starej matky proti výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie o uložení povinnosti matke a otcovi zaplatiť štátu náhradu trov konania (výrok III., IV.), v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmito výrokmi nebola starej matke spôsobená žiadna ujma na jej právach; odmietol odvolanie otca proti výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie o uložení povinnosti matke a starej matke zaplatiť štátu náhradu trov konania (výrok II., III.), v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmito výrokmi nebola otcovi spôsobená žiadna ujma na jeho právach. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správne cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP, odvolanie starej matky proti výrokom III. a IV. napadnutého rozhodnutia ako aj odvolanie otca proti výrokom II. a III. § 386 písm. b) CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

2.8. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu (do výrokov I., II., IV.) podala stará matka (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

3.2. V odôvodnení dovolania uviedla, že sú v danom prípade naplnené dôvody na podanie dovolania, nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (starej matke), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesúhlasila s tvrdením odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia tvrdí, že pomery v rodine v súčasnosti neodôvodňujú úpravu tohto styku (starej matky a maloletých) súdnym rozhodnutím. Naopak mala za to, že je potrebné upraviť stretávanie maloletých so starou matkou, nakoľko matka detí porušila už viac ako 230 krát právoplatné rozhodnutie, ktorým má otec maloletých detí možnosť stretávať sa s maloletými. Je preto potrebné, aby maloletí mali umožnené aj stretávanie so starou matkou, čo by ich medziľudské a hlavne rodinné vzťahy iba utužilo, keďže v rámci matkinej výchovy nie sú vôbec socializovaní, čo má negatívny dopad na ich správanie. Ďalej uviedla, že tak ako bolo uvedené v podanom odvolaní, má za to, že realizácia styku medzi starou matkou a maloletými je v ich záujme a skutočne styk medzi maloletými a starou matkou odôvodňujú pomery v rodine, nakoľko matka maloletých starej matke odmieta kontakt a stretávanie s maloletými. Nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu, že autoritatívne rozhodnutie by v tomto prípade nemalo byť v záujme detí. Iným spôsobom stará matka nemá možnosť stretávania sa s maloletými. Mala za to, na rozdiel od odvolacieho súdu, že stretávanie detí so starou matkou je v najlepšom záujme detí. Nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu, že by stretávanie maloletých so starou matkou vnímali maloletí ako nepríjemnú povinnosť či nátlak. Stará matka je preto toho názoru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie) nie je v záujme maloletých detí. Čo sa týka vzťahovej väzby maloletých k starej matke, k tomuto znova uviedla, že oslabenie vzťahovej väzby medzi starou matkou a maloletými bola spôsobená nie jej pričinením, ale práve konaním matky, čo je preukázané v rámci všetkých konaní týkajúcich sa úpravy práv a povinností k maloletým deťom, keďže matka dlhú dobu úplne bránila otcovi v stretávaní s deťmi; maloletých spočiatku vôbec nevidel takmer dva a pol roka. Následne sporadicky prebehlo stretnutie a momentálne stretávanie pokračuje podľa toho, ako to matke vyhovuje. Matka nerešpektuje súdne rozhodnutia a takmer 4 roky je vedené konanie vo veci úpravy práv a povinností k maloletým. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za formalistické. Rozhodnutie odvolacieho súdu vedie k absurdnému záveru, že v prípade konfliktov v primárnej rodine (otca a matky a maloletých) nie je možné upraviť stretávanie so starým rodičom. K tomuto poukázala na to, že starý rodič sa obracia na súd s návrhom na úpravu stretávania práve v nie - harmonických vzťahoch, ale v zložitých vzťahoch v rodine, kedy sa jednotliví členovia rodiny nevedia dohodnúť na základných otázkach maloletých detí. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak spôsobuje, že vzťah medzi deťmi a príbuznými (v tomto prípade starou matkou) nemôže vôbec vzniknúť. Starý rodič je po rodičoch často najbližší príbuzný maloletých detí. Je teda v záujme detí, aby ich vzťah k starému rodičovi bol pozitívne rozvíjaný. Nie je možné vždy striktne trvať na existencii citového vzťahu medzi dieťaťom a starým rodičom, a to z rôznych dôvodov. Styk s dieťaťom so starým rodičom je teda možné stanoviť aj v prípade, ak môže slúžiť ako jediná príležitosť vytvoriť zlepšiť si spomenutý citový vzťah k dieťaťu. Preto je nutné chrániť možnosť existencie tohto vzťahu do budúcnosti. Poukázala aj na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 28. júla 2022 sp. zn. II. ÚS 395/22, z ktorého vyplýva, že Ústavný súd sa nestotožnil ani s argumentom Krajského súdu, ktorý uvádza, že v zmysle dôvodovej správy k Dohovoru o styku s deťmi platí, že ak styk maloletého dieťaťa vedie k napätiu v rodine, tento styk nemusí byť v najlepšom záujme dieťaťa. V tejto súvislosti Ústavný súd upozorňuje na to, že v tomto prípade to neplatí. Dôvodová správa totiž uvádza, že v prípade rodinného napätia nemusí byť styk dieťaťa s príbuznými v najlepšom záujme dieťaťa. Dôvodová správa neuvádza to, že by to tak muselo byť v každom prípade, (Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 395/22 zo dňa 28. 7. 2022, bod 30). Poukazovala aj na to, že samotná skutočnosť, že maloleté dieťa nemalo zatiaľ možnosť, prípadne nemá vytvorené citové väzby s blízkou osobou (obvykle so starými rodičmi) bez ďalšieho nie je dôvodom pre zamietnutie návrhu na úpravu styku dieťaťa so starými rodičmi. (napr. rozsudok Krajského súdu sp. zn. 24CoP/132/2017 zo dňa 04. 10. 2017). Uvedená rozhodovacia činnosť nebola zohľadnená odvolacím súdom a bola toho názoru, že sa tak odvolací súd napadnutým rozsudkom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe. Súčasne uviedla,

že zo žiadneho posudku nevyplýva to, čo uvádza odvolací súd v bode 17 napadnutého rozsudku a súd prvej inštancie v bode 24 rozsudku súdu prvej inštancie (pričom ani neuvádza posudok, z ktorého údajne tieto súdom prezentované závery vyplývajú). Žiadne znalecké skúmanie nepotvrdilo, že výchovné metódy otca a prístup k maloletým by boli neštandardné a nevhodné a žeby u maloletých detí vyvolali negatívne zmeny v správaní. Takisto zo žiadneho znaleckého skúmania nevyplývalo, žeby otec maloletých detí nesprávne výchovné metódy doznal. Otec nepraktizoval žiadne nesprávne výchovné metódy a tieto ani nedoznal, keďže ich nerobil. Tiež nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v konštatovaní priority v úprave vzťahov v primárnej rodine a až následne v rodine širšej. Nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu, že prioritou je znovuoobnovenie vzťahovej väzby medzi maloletými a otcom, pretože sa takto iba zbytočne a bezdôvodne prehĺbuje vzťah starej matky s maloletými. Rozhodnutie, ktorým je umožnené otcovi stretávanie s maloletými bolo vydané súdnou autoritou, kedy súd preskúmal všetky pomery a umožnil tak otcovi stretávanie s deťmi. Matka i napriek tomu rozhodnutia neplní, stretávanie prebieha, ako to matke vyhovuje a nedochádza tak k riadnemu stretávaniu otca s maloletými z dôvodov na strane matky, ktorá bezdôvodne bráni otcovi v stretávaní s deťmi. Preto takto dochádza len k predlžovaniu času, kedy stará matka nemôže byť s maloletými, iba pre to, že súd má za prioritu znovuoobnovenie vzťahovej väzby medzi maloletými a otcom. Taktiež sa nestotožnila s názorom odvolacieho súdu o tom, že podľa jeho názoru nevznikla potreba vykonať kontrolný znalecký posudok, ktorý navrhovala v tomto konaní. Stará matka jasne uviedla dôvody, pre ktoré nesúhlasí so závermi posudku vyhotoveného v tomto konaní. Súd prvej inštancie zamietol návrh na vypracovanie nového (kontrolného) znaleckého posudku, pričom neuviedol žiadne relevantné dôvody odôvodňujúce toto zamietnutie. Odvolací súd sa nevysporiadal s touto námietkou nedostatočného odôvodnenia zamietnutia návrhu na vypracovanie kontrolného posudku. Rovnako tak sa odvolací súd sám riadne nevyporiadal s dôvodmi, pre ktoré nepovažuje za potrebné vypracovať kontrolný posudok. Uvedené tak považovala za vadu tohto napadnutého rozsudku, ktorou je starej matke odopreté právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na spravodlivé konanie. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie skutočný stav pre rozhodnutie vo veci úpravy styku maloletých detí so starou matkou spoľahlivo zistil inými dôkaznými prostriedkami. K uvedenému uviedla, že jedným z dôkazných prostriedkov bol aj znalecký posudok, pričom stará matka namietala jeho závery a riadne poukázala na pojednávaní na dôvody, pre ktoré nepovažovala tento posudok a jeho závery za správne. Keďže mala k záverom posudku výhrady, nemôže byť tento posudzovaný ako smerodajný dôkaz v konaní a preto ani nemožno súhlasiť s názorom súdu, že skutočný stav bol spoľahlivo zistený. Namietala, žeby vypracovanie nového znaleckého posudku malo byť nevhodné a nadbytočné. Odvolací súd síce uviedol, že dôkazný prostriedok znalecký posudok nie je možné prioritizovať, avšak na druhej strane poukázala na to, že prevažná časť rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a jeho odôvodnenia vychádza a je založená práve na záveroch predmetného znaleckého posudku. V podanom odvolaní namietala aj na vadu rozhodnutia súdu prvej inštancie spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý citoval priebehy súdnych konaní medzi rodičmi maloletých, citoval závery znaleckého posudku, pričom súdne odôvodnenie je uvedené iba v jednej vete bodu 23 rozsudku (Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v súčasnosti nie je v záujme maloletých detí upraviť styk medzi nimi a starou matkou z otcovej strany súdnym rozhodnutím.). Rozhodnutie súdu považovala v tomto smere za nedostatočne odôvodnené, čo zakladá porušenie práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa riadne a dostatočne vyčerpávajúco nevysporiadal s námietkami vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu a to ani v rámci odôvodnenia jeho zamietnutia na hlavnom pojednávaní. Rovnako sa tak nevysporiadal s návrhmi na doplnenie dokazovania - najmä návrhu na vypracovanie nového znaleckého posudku a dostatočne neuviedol, prečo tento návrh zamietol. Preto mala za to, že zo strany odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na riadne a dôkladné odôvodnenie rozhodnutia. Mala za to, že ani odvolací súd sa teda s touto námietkou nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia dôkladne nevysporiadal v bode 20 dovolaním napadnutého rozsudku, keďže takéto konštatovanie odvolacieho súdu (s ohľadom na zjavnú absenciu riadneho odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) nepovažovala za vyčerpávajúce. Teda ani odvolací súd sa nevysporiadal s tým, že odôvodnenie súdu prvej inštancie bolo nedostatočné. Rovnako tak aj odvolací súd uviedol nedostatočné odôvodnenie svojho rozhodnutia a neuviedol, prečo napríklad návrh na kontrolný posudok nepovažuje za potrebný. Je povinnosťou odvolacieho súdu sa vlastnou činnosťou zaoberať namietanými skutočnosťami a tieto

následne vyhodnotiť a vo svojom rozhodnutí dostatočne odôvodniť. Odôvodnenie odvolacieho súdu, ale nenaplnia zákonnú povinnosť dostatočne odôvodniť rozhodnutie. Takéto odôvodnenie krajského súdu nie je postačujúce pre dostačujúce a presvedčivé rozhodnutie. Takisto namietala odôvodnenie odvolacieho súdu k otázke náhrady trov konania. I napriek tomu, že sa jedná o mimosporové konanie, ustanovenia CMP umožňujú priznať trovy konania i v tomto type konaní (§ 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.). Na rozdiel od odvolacieho súdu je toho názoru, že je možné aplikovať ustanovenie § 55 CMP, nakoľko sa stará matka musela z dôvodu preukázaného bezdôvodného bránenia stretávania starej matky a maloletých zo strany matky, domáhať úpravy stretávania k maloletým cestou súdu, s čím starej matke vznikli náklady. Takisto nesúhlasila s uloženou povinnosťou zaplatať trov konania štátu. Pričom ani odvolací súd riadne nezodôvodnil, prečo má stará matka uhrádzať napríklad sumu vyššiu ako otec a matka. Mala za to, že výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie nie je správny, pričom na neho nadväzujú jeho ďalšie výroky, ktoré tiež s ohľadom na nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým návrh starej matky na úpravu stretávania s maloletými deťmi bol zamietnutý, považovala za nesprávne. Mala za to, že sa jedná o nadväzujúce výroky (výrok II., III, IV. rozsudku súdu prvej inštancie) k výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a keďže nesúhlasila s výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie, nesúhlasila ani s jeho nadväzujúcimi výrokmi. Mala za to, že v tomto prípade je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a teda, mala za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to z dôvodu, že nedošlo k riadnemu odôvodneniu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nedošlo zo strany súdu prvej inštancie k vykonaniu znaleckého posudku, ktorý by mal podstatný vplyv na dokazovanie, pričom súd zamietnutie tohto návrhu ani dostatočne neodôvodnil. Súčasne bola toho názoru, že nie je správne vychádzať z toho, že prioritou je znovuoobnovenie vzťahovej väzby medzi maloletými a otcom (resp. primárnou rodinou) a návrh starej matky preto zamietnuť, nakoľko matka už veľmi dlhý čas bezdôvodne bráni v riadnom stretávaní otca s maloletými, čím je možné, že iba táto úprava stretávania, ktorú požaduje stará matka môže slúžiť ako jediná príležitosť vytvoriť zlepšiť si citový vzťah k deťom. Preto je nutné chrániť možnosť existencie tohto vzťahu do budúcnosti.

3.3. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojitosti s rozhodnutím odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Otec maloletých vo svojom vyjadrení navrhol dovolaciemu súdu, aby rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4.1. Matka maloletých vo svojom vyjadrení uviedla, že rozhodnutie súdu považuje za vecne a právne správne, a preto dovolaciemu súdu navrhla odvolanie ako neprípustné odmietnuť, prípadne ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie starej matky je potrebné do výroku I. rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 448 CSP zamietnuť, a do výroku II. rozhodnutia odvolacieho súdu dovolanie je potrebné odmietnuť, keďže dovolanie podala neoprávnená osoba.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľka v dovolaní nenamietala chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14.1. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka mala v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania za nevyhnutné, aby sa odvolací súd v rámci odôvodnenia rozsudku vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, a to konkrétne tým, že nedošlo k vykonaniu znaleckého posudku, ktorý by mal podstatný vplyv na dokazovanie, pričom súd zamietnutie tohto návrhu ani dostatočne neodôvodnil. Súčasne bola toho názoru, že nie je správne vychádzať z toho, že prioritou je znovuoobnovenie vzťahovej väzby medzi maloletými a otcom (resp. primárnou rodinou) a návrh starej matky preto zamietnuť, nakoľko matka už veľmi dlhý čas bezdôvodne bráni v riadnom stretávaní otca s maloletými, čím je možné, že iba táto úprava stretávania, ktorú požaduje stará matka

môže slúžiť ako jediná príležitosť vytvoriť zlepšiť si citový vzťah k deťom. Preto je nutné chrániť možnosť existencie tohto vzťahu do budúcnosti.

14.1.1. Pokiaľ dovolateľka mala za to, že sa odvolací súd s námietkou týkajúcou sa vykonania znaleckého posudku, ktorý by mal podstatný vplyv na dokazovanie vo svojom odôvodnení dostatočne nevyporiadal, dovolací súd poukazuje na bod 19 rozhodnutia, v zmysle ktorého konštatoval:

„19. Odvolací súd v súvislosti s námietkou starej matky ako aj otca o nevykonaní „kontrolného“ znaleckého posudku akcentuje, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníka konania. Súd v konaniach podľa CMP sú síce povinné vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci, avšak iba ak by to bolo potrebné na zistenie skutočného stavu veci (§ 36 CMP). Odvolací súd dodáva, že ani v priebehu odvolacieho konania nevznikla potreba tento navrhnutý dôkaz vykonať, pretože súd prvej inštancie skutočný stav pre rozhodnutie vo veci úpravy styku maloletých detí so starou matkou spoľahlivo zistil inými dokaznými prostriedkami (§ 185 ods. 1 CSP a § 36 CMP). Pokiaľ stará matka a otec poukazovali na postup súdu prvej inštancie, ktorý sa s ich návrhom na doplnenie dokazovania náležite nevyporiadal, nie je možné sa ani s touto námietkou odvolateľov stotožniť. Je nutné poukázať na zápisnicu z pojednávania zo dňa 24. 11. 2022, z ktorej vyplýva, že do zápisnice bolo vyhlásené uznesenie o zamietnutí návrhu na vypracovanie nového znaleckého posudku a vyžiadanie správy z CDR, súd prvej inštancie pri vyhlásení tohto uznesenia ho zároveň odôvodnil a dal poučenie o oprávnom prostriedku. Odvolací súd dodáva, že vyhotovenie ďalšieho znaleckého posudku považuje za neehospodárne a nadbytočné a to aj vzhľadom na (subjektívne) výhrady starej matky a otca uvedené v odvolaní. Tieto nesmerujú k žiadnym konkrétnym nedostatkom, ktorými by mal znalecký posudok trpieť, odvolávajú sa na očierňovanie starej matky matkou pred vydaním posudku u znalkyne, na nevhodnú prípravu maloletých detí matkou pred znaleckým vyšetrením, a pod. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že znalecký posudok je len jedným z dokazných prostriedkov, ktorý má rovnakú dokaznú silu ako ostatné dôkazy, nie je možné ho prioritizovať a ako každý dôkaz je potrebné vyhodnotiť ho jednotlivo ako aj v súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi. Súd v rámci hodnotenia dôkazov nie je oprávnený posudzovať znalecký posudok z hľadiska jeho odborných záverov, pretože k tomu nemá požadované odborné znalosti, ale nemusí ho akceptovať v prípade, ak by závery znalca nezodpovedali skutkovým zisteniam, resp. boli by v rozpore so zásadami logiky, prípadne prekračovali rámec odborného posúdenia. Otázka vhodnosti konkrétnej úpravy styku z hľadiska frekvencie, rozsahu či obmedzení, nie je otázkou odbornou, ale právnym posúdením veci a tieto skutočnosti súd hodnotí z hľadiska ostatných dôkazov vykonaných v rámci konania. Súdom prvej inštancie bolo vykonané rozsiahle dokazovanie - výsluch rodičov maloletých detí, starej matky, vyjadrením kolízneho opatrovníka, znaleckým dokazovaním, oboznámením sa s listinnými dôkazmi (Uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 8P/18/2020-102 zo dňa 14. mája 2020 + č. k. 6P/45/2020-39 zo dňa 23. septembra 2020 v spojení s Krajským súdom v Trenčíne č. k. 17CoP/56/2020-160 zo dňa 24. 11. 2020 + Rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11P/20/2020 - 498 zo dňa 13. januára 2022, správa Centra pre deti a rodiny Myjava zo dňa 18. 11. 2022) ako aj pripojenými spismi Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 8P/18/2020, 5P/21/2020, 11P/20/2020, kedy všetky dôkazy v konaní vyhodnotil súd prvej inštancie jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. V tomto prípade závery znaleckého posudku korešpondujú aj s ďalšími dôkazmi vykonanými vo veci, posudok neobsahuje žiadne rozpory, podáva vyčerpávajúce odpovede na položené otázky a o jeho objektívnosti odvolací súd, ani vzhľadom na vznesené výhrady odvolateľov, nemal pochybností. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak posudok vypracovaný znalcom ním ustanoveným považoval za dostatočný a nemal dôvod nariaďovať kontrolné, či ďalšie znalecké dokazovanie.“

15. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolať preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd

nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

16. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

17. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

18. Dovolací súd v súvislosti s ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní poukazuje na ustanovenie § 428 CSP, v zmysle ktorého je dovolateľ povinný o. i. uviesť, z akých dôvodov dovolaním napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne a tento dovolací dôvod (resp. dôvody) vymedziť spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Uvedené je podstatné a smerodajné aj pre samotný dovolací súd, pretože ten je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia a z iných než dovolateľom uplatnených dôvodov napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Ak teda dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, tento nedostatok má za následok odmietnutie dovolania.

19. V posudzovanom prípade dovolateľka v dovolaní úplne jednoznačne uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ale v súlade s § 431 ods. 2 CSP nešpecifikovala, v čom konkrétne spočíva vada zmätočnosti konania predpokladaná v § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka vo svojom dovolaní uviedla len skutkové okolnosti danej prejednávanej veci, avšak v tejto súvislosti však neuviedla v dovolaní žiadne relevantné, resp. vecné argumenty, ale prezentuje nesúhlas a nespokojnosť s rozhodnutiami súdov. V dovolaní v zásade iba poukázala na to, že nedošlo k riadnemu odôvodneniu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nedošlo zo strany súdu prvej inštancie k vykonaniu znaleckého posudku, ktorý by mal podstatný vplyv na dokazovanie, pričom súd zamietnutie tohto návrhu ani dostatočne neodôvodnil.

Súčasne bola toho názoru, že nie je správne vychádzať z toho, že prioritou je znovuobnovenie vzťahovej väzby medzi maloletými a otcom (resp. primárnou rodinou) a návrh starej matky preto zamietnuť, nakoľko matka už veľmi dlhý čas bezdôvodne bráni v riadnom stretávaní otca s maloletými, čím je možné, že iba táto úprava stretávania, ktorú požaduje stará matka môže slúžiť ako jediná príležitosť vytvoriť zlepšiť si citový vzťah k deťom. Preto je nutné chrániť možnosť existencie tohto vzťahu do budúcnosti. V dovolaní teda opisujúc a polemizujúc so skutkovým stavom veci poukázala na vybrané časti odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií, ktoré sú podľa jeho názoru v rozpore so skutočnosťou. Ani z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) nie je možné vyvodiť, v čom dovolateľka vidí porušenie svojho práva na spravodlivý proces. Dovolateľka tak nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, keďže jasne nedefinovala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým jej mal odvolací súd v tomto spore znemožniť, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP zamietol vo výroku I. ako nedôvodné (§ 448 CSP).

21. Podľa ustanovenia § 424 CSP dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

22. V danom spore odvolací súd uviedol, že podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou. Oprávnenie k podaniu odvolania chýba strane, ktorej výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá, hoci i málo významná ujma na jej právach. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, aby napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech odvolateľa. Odvolací súd preto odmietol odvolanie starej matky proti výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie o uložení povinnosti matke a otcovi zaplatiť štátu náhradu trov konania (výrok III., IV.), v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmito výrokmi nebola starej matke spôsobená žiadna ujma na jej právach; odmietol odvolanie otca proti výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie o uložení povinnosti matke a starej matke zaplatiť štátu náhradu trov konania (výrok II., III.), v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmito výrokmi nebola otcovi spôsobená žiadna ujma na jeho právach.

22.1. Dovolací súd v súvislosti s podaným dovolaním starej matky do výroku II. rozhodnutia odvolacieho súdu konštatuje, že do úvahy nemožno brať subjektívne presvedčenie strany sporu o ujme, ale do úvahy sa musí zobrať objektívna skutočnosť, že neúspešnou stranou sporu je ten, ktorý nemal v spore úspech. Posúdenie otázky či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vyznelo v prospech či neprospech strany sporu prislúcha iba dovolaciemu súdu. Či je strana oprávnená podať dovolanie bude závisieť od toho, či napadnutý výrok odvolacieho súdu vyznel v prospech alebo neprospech tej či onej strany. V predmetnom spore, keďže odvolanie bolo odmietnuté, a to z dôvodov vyššie uvedených dovolanie do výroku II. nemohla podať stará matka. Dovolanie preto podala ako neoprávnená osoba. Dovolací súd mohol pristúpiť k dovolaciemu prieskumu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP iba v prípade ak by dovolanie podala oprávnená osoba.

23. Dovolanie v danom prípade smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. b) CSP odmietol, keďže dovolanie podala neoprávnená osoba.

24. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo, c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú,

ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania.

26. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ako dôvod prípustnosti dovolania sa „viaže na ustálenú judikaturu najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany dovolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky“ - Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Nakladateľství C. H. BECK. Bratislava 2016, str. 1382.

26.1. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/113/2017 naostatok vychádza zo širšie chápaného obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ tak, že jeho súčasťou sú tiež právne závery vyjadrené v rozhodnutiach, ktoré boli v minulosti ako judikáty publikované v oficiálnych informačných médiách vydávaných vtedajšími inštitúciami stojacimi na vrchole sústavy všeobecných súdov.

26.2. Za odklon od ustálenej rozhodovacej praxe preto nemožno preto považovať odklon od záverov zaujatých v rozhodnutiach odvolacích súdov, ako sa nesprávne domnieva dovolateľka.

27. Dovolací súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že dovolateľka nevymedzila právnu otázku, od riešenia ktorej by záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu zákonom stanoveným spôsobom, a teda v tejto časti je dovolanie neprípustné. V prípade ak by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia dovolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03). Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalobcu nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

28. Celá časť dovolania v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie sa týkala posúdenia vzťahu starej matky s maloletými deťmi a poukazu na to, že samotná skutočnosť, že maloleté dieťa nemalo zatiaľ možnosť prípadne nemá vytvorené citové väzby s blízkou osobou (obvykle so starými rodičmi) bez ďalšieho nie je dôvodom pre zamietnutie návrhu na úpravu styku dieťaťa so starými rodičmi, (napr. rozsudok Krajského súdu sp. zn. 24CoP/132/2017 zo dňa 04. 10. 2017). Mala za to, že uvedená rozhodovacia činnosť nebola zohľadnená odvolacím súdom a tak sa odvolací súd napadnutým rozsudkom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe. Dovolateľka však nenaformulovala právnu otázku, od riešenia ktorej by záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu, a len jej nesúhlasné stanovisko nie je spôsobilé založiť prieskum rozhodnutia dovolacieho súdu dovolacím súdom, no taktiež neuviedla od akej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu sa mal odvolací súd odkloniť.

29. Vzhľadom na vyššie v súhrne uvedené v danom prípade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, túto však nevymedzila zákonným spôsobom, pričom uplatnený dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f) nie je dôvodný do výroku I., v dôsledku čoho dovolací súd dovolanie zamietol podľa ust. § 448 CSP. Uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP do výroku II. rozhodnutia prípustný nie je, preto ho dovolací súd v zmysle ustanovenia 447 písm. b) CSP odmietol.

30. O náhrade trov dovolacieho konania, dovolací súd rozhodol pri aplikácii ustanovenia § 451 ods. 3 veta druhá CSP.

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.